

Karmel 3/1974

Förtröstan

Av den salige John Henry Newman (1801–1890)

Jag har skapats för att göra någonting eller vara någonting som ingen annan skapats till. Jag har en plats i Guds rådslut, i Guds värld, som ingen annan har, vare sig jag är rik eller fattig, föraktad eller uppskattad av människor. Gud känner mig och kallar mig vid namn. Gud har skapat mig för att jag skall utföra en bestämd tjänst åt honom.

Han har anförtrott mig ett uppdrag som han inte har anförtrott åt någon annan. Jag har min mission att fylla – Jag kanske aldrig får veta vilken den är i detta livet, men jag skall få veta det i det tillkommande. På något sätt är jag nödvändig för hans syften, lika nödvändig på min plats som en ärkeängel på hans – Jag har en del i detta stora verk.

Jag är en länk i en kedja, ett sammanhållande band mellan människor. Han har inte skapat mig för ingenting. Jag skall göra gott, jag skall utföra hans verk. Jag skall vara en fridens ängel, en sanningens förkunnare på den plats där jag står, även om jag inte är medveten om det, om jag bara håller hans bud och tjänar honom i mitt kall.

Därför vill jag lita på honom. Vad jag än är och var jag än är kan jag aldrig förkastas. Om jag är sjuk, kan min sjukdom tjäna honom; är jag rådlös, kan min rådlöshet tjäna honom; om jag sörjer, kan min sorg tjäna honom. Min sjukdom eller rådlöshet eller sorg kan utgöra nödvändiga orsaker till något stort slutmål som ligger helt bortom vår horisont.

Han gör ingenting förgäves. Han kan förlänga mitt liv och han kan förkorta det. Han vet vad han gör. Han kan ta ifrån mig mina vänner, han kan kasta mig in bland främlingar, han kan få mig att känna mig övergiven, att tappa modet, han kan dölja framtiden för mig – ändå vet han vad han gör...

Jag ber inte om att få se – jag ber inte om att få veta – jag ber bara om att få bli använd.